

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., a JUDr. Zory Šmolkové ve věci

žalobce: **B. B.**
zastoupeného advokátkou Mgr. Magdalénou Poncza
sídlem Českobratrská 1403/2, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 1387/7, 140 96 Praha 4-Michle

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 10. 2017, č. j. X, ve věci spotřební daně,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo k žalobcovu odvolání změněno rozhodnutí Celního úřadu pro Moravskoslezský kraj ze dne 9. 12. 2016 č. j. X (dále též „platební výměr“) tak, že žalobci byla vyměřena spotřební daň z lihu ve výši 524 400 Kč zejm. proto, že dne 10. 10. 2017 žalovaný vydal rozhodnutí č. j. X, kterým potvrdil rozhodnutí Celního úřadu pro Moravskoslezský kraj ze dne 18. 10. 2016, č. j. X, jímž bylo žalobci odňato povolení k provozování daňového skladu pro neprokázání ekonomické stability (dále též „rozhodnutí o zrušení povolení“).
2. Jádrem žalobní argumentace spočívá v tom, že nyní napadené rozhodnutí je jen nutným důsledkem předchozího povolení k provozování daňového skladu, které je podle žalobce nezákonným, protože se domáhal jeho přezkumu v řízení vedeném zdejším soudem pod sp. zn. 22 Af 151/2017.
3. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby s tím, že ke dni vydání napadeného rozhodnutí tu bylo pravomocné a vykonatelné rozhodnutí o odnětí povolení k provozování daňového skladu, které bylo nadáno presumpcí správnosti a ke dni vydání napadeného rozhodnutí nebylo zrušeno.
4. Ze správních spisů vyplynulo, že dne 18. 10. 2016 zrušil celní úřad žalobci povolení k provozování daňového skladu. Dne 10. 10. 2017 zamítl stěžovatel odvolání proti tomuto rozhodnutí. Mezitím dne 9. 12. 2016 celní úřad, platebním výměrem, částečně změněným napadeným rozhodnutím, vyměřil žalobci spotřební daň z lihu, neboť v důsledku zrušení povolení k provozování daňového skladu došlo k situaci předvídané v § 43p odst. 1 zákona o spotřebních daních: *„Dojde-li k zániku povolení nebo k jeho zrušení bez náhrady, jsou osoba, která byla držitelem tohoto povolení, nebo její právní nástupce povinni provést za přítomnosti úřední osoby správce daně do 5 dnů inventuru zásob vybraných výrobků; tuto lhůtu může správce daně z důvodů hodných zvláštního zřetele prodloužit až na 10 dnů.“*
5. Krajskému soudu je z úřední činnosti známo, že rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2017, č. j. X, kterým žalovaný potvrdil rozhodnutí o zrušení povolení, jímž bylo žalobci odňato povolení k provozování daňového skladu pro neprokázání ekonomické stability, bylo zrušeno rozsudkem podepsaného soudu ze dne 11. 9. 2018, č. j. X, který však žalovaný napadl kasační stížností. Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) o uvedené kasační stížnosti žalovaného rozhodl rozsudkem ze dne 23. 7. 2020, č. j. X, tak, že kasační stížnost zamítl.
6. Krajský soud následně ve věci spotřební daně rozhodl rozsudkem ze dne 31. 8. 2020, č. j. 25 Af 1/2018-45, když vyhověl žalobě a napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Tento rozsudek byl po kasační stížnosti žalovaného zrušen rozsudkem NSS ze dne 6. 5. 2021, č. j. X a věc byla vrácena zdejšímu soudu k dalšímu řízení.
7. Krajský soud proto znovu přezkoumal v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Žalobní námitka, kterou žalobce namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí a platebního výměru v důsledku nezákonnosti rozhodnutí Celního úřadu pro Moravskoslezský kraj ze dne 18. 10. 2016, č. j. X, jímž bylo žalobci odňato povolení

k provozování daňového skladu pro neprokázání ekonomické stability, je nedůvodná. Krajský soud uvádí, že v době vydání napadeného rozhodnutí bylo rozhodnutí o zrušení povolení v právní moci. Krajský soud je podle § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán právním názorem NSS, vysloveným v rozsudku ze dne 6. 5. 2021, č. j. 9 Afs 278/2020-37, kde NSS dospěl k závěru, že:

„(...) Povinnost prolomit příkaz vyjádřený v § 75 odst. 1 s. ř. s. a přihlídnout ke zrušení rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o zrušení povolení k provozování daňového skladu zde neplyne ani z příkazu ústavního či mezinárodního práva či práva EU, mezi uvedenými rozhodnutími není vztah přímé podmíněnosti a krajský soud přesvědčivě neprokázal ani splnění podmínky, že bez prolomení tohoto pravidla by se žalobci nedostalo ochrany.

[18] Vztah mezi rozhodnutím o zdanění vybraných výrobků nuceně uvolněných z daňového skladu a zrušením rozhodnutí o zamítnutí odvolání proti rozhodnutí o zrušení povolení k provozování daňového skladu je pouze nepřímý. Stěžovatel má pravdu v tom, že zrušení rozhodnutí o odvolání ještě nic nemění na vykonatelnosti samotného rozhodnutí o zrušení povolení k provozování daňového skladu. Stejně tak má pravdu v tom, že přímým důvodem vyměření spotřební daně nebylo samo zrušení povolení k provozování daňového skladu, nýbrž teprve z něj plynoucí uvolnění vybraných výrobků do volného oběhu, na němž by se však ani v případě zrušení samotného rozhodnutí o zrušení povolení k provozování daňového skladu už nic nezměnilo.

[19] S těmito zásadními odlišnostmi od jím citované judikatury se krajský soud nijak nevypořádal. Namísto toho v bodě 14 svého rozsudku rozebral, proč by jiné prostředky ochrany, totiž obnova řízení o vyměření spotřební daně či přezkumné řízení, nepomohly z důvodu omezení lhůtami v případě daňových subjektů, které by na rozdíl od žalobce nevyužily souběžně všechny ty prostředky ochrany, které žalobce využil. V žalobcově případě jde však o úvahy zcela hypotetické, nepřiléhavé, a proto nadbytečné.

[20] Jde tedy ze strany krajského soudu o nemístné prolomení příkazu obsaženého v § 75 odst. 1 s. ř. s., podobné tomu, které NSS zkritizoval v rozsudku ze dne 9. 9. 2020, č. j. 6 Afs 176/2019-31, na nějž odkázal stěžovatel. V nyní posuzovaném případě došlo ke zrušení pouze druhostupňového rozhodnutí, a prvostupňové rozhodnutí o zrušení povolení k provozování daňového skladu tedy zůstalo v platnosti. Pro stěžovatelovo rozhodnutí ze dne 23. 10. 2017 týkající se vyměření spotřební daně z lihu navíc ani samo rozhodnutí o zrušení povolení k provozování daňového skladu nemá povahu přímo podmiňujícího rozhodnutí, jak bylo vyloženo výše. Lze tedy shrnout, že v nyní posuzovaném případě nebyly v řízení před krajským soudem dány důvody k prolomení zásady vyjádřené v § 75 odst. 1 s. ř. s., jak byly vyloženy v judikatuře NSS.“

9. Napadené rozhodnutí tak ob stojí, neboť dle § 75 s. ř. s. vychází soud při přezkoumání rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a v souladu s právním názorem NSS neshledal krajský soud žádný důvod se od tohoto ustanovení odchýlit.
10. Krajský soud se dále nezabýval námitkami, kterými žalobce namítá nezákonnost rozhodnutí o zrušení povolení, neboť se jedná o námitky, které se nevztahují k předmětu tohoto řízení, ale k řízení, jenž bylo vedeno před zdejším soudem pod sp. zn. X. Krajský soud v této věci rozhodl o totožných námitkách rozsudkem ze dne 31. 8. 2020, č. j. 25 Af 1/2018-45, když zrušil rozhodnutí o zrušení povolení a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Tato skutečnost však v souladu s výše uvedeným neprolamuje příkaz uvedený v § 75 odst. 1 s. ř. s.

11. Vzhledem k výše popsaným skutečnostem nezbylo krajskému soudu, než žalobu v plném rozsahu zamítnout jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalovanému nevznikly v řízení žádné náklady přesahující jeho běžnou úřední činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** přípustné opravné prostředky. To neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu nebo uplatňuje-li stěžovatel stížní body, které napadají závěry o otázkách, k nimž se Nejvyšší správní soud v předcházejícím zrušovacím rozsudku dosud nevyjadřoval - v tom případě je možno podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Ostrava 1. září 2021

Mgr. Jiří Gottwald

předseda senátu